

Последовател на такова сериозно отношение към поезията, той написа стихове за авиацията след като практикува в аеропланната работилница в Божурище.

Написа марша на 26 випуск, когато бе "натиснат" за това от другарите си. Военното училище имаше свой марш, и ние желаехме да имаме наш. Вапцаров го декламира пред началниците, а някои другари ходиха при композитора Александър Кръстев, за да го помолят да му сложи мелодия. От това обаче нищо не излезе.

Морето оказваше своето въздействие върху него. Не само на него го наричахме "Морския". Искане да пътува по море. Една вечер през лятото, при хубава луна, бяхме двама в морската градина. Говорих му нещо, а той се беше загледал в морето и замислен не ми обръщаше внимание. Когато се върнахме в училището, той се отдели, писа и не се яви на вечеря. На следния ден ми обясни защо предната вечер е мълчал. Тогава ми изтъкна, че и Яворов ставал среднощ, за да пише под напора на чувствата си.

Вапцаров говореше много добре. В речта му се чувствуваше риториката. За баща си не обичаше да говори. Знаехме, че последния като войвода устройвал оргии с четата си. За майка си обаче Вапцаров разправяше със синовна обич. Писаме й писма. Обичаше много децата.

Проявяваше странности към хляба: чувствуваше глад и грижа за хляб. Майка му разказваша, че когато Вапцаров бил дете, винаги отделял хляб в джобовете си, които бивали издути и приличали на "попски торби". И при нас, в училището, той винаги след ядене отделяше хляб в джобовете си.

Изказвал е желание да следва по литература.

След като се завърнах от моето следване в Прага, срещнах го в София. Тогава той прави опит да постъпи на служба в депото. Като не успя, обърна поглед към екарисажа, чийто директор беше мой роднина и Вапцаров ме помоли да действам пред него за назначението му там на служба.

Прати ми бележка със следния смисъл: "Чучка, прави възможното да бъде назначен, за да се отърва от огнярълка". Най-сетне получи място в екарисажа. По него време - 1940 год. - написа некролог за загиналия планинар Гого Стоименов. След туй напусна екарисажа. Когато издаде стихотворната си сбирка "Моторни песни", подари ми я с надпис.

По него време ми говореше, че немската пропаганда е страшна, че комунистите не са зверове. "Всеки, който си гледа работата и се отнася добре с работниците", ми казваше, "трябва да бъде спокоен, защото добро го очаква".